

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.567/2019/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szabó Gábor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Görömbei Zoltán ügyvéd (címe) által képviseltMegyei Büntetés-végrehajtási Intézet (címe) alperessel szemben személyiségi jogok megsértése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.190/2019/19. számú ítélete ellen az alperes által 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes által Pf. 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy kötelezi a felperest az elsőfokú ítéletben foglalt meg nem fizetett kereseti illeték állam részére - külön felhívásra - történő megfizetésére.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50 000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 5000 (ötezer) forint feljegyzett csatlakozó fellebbezési illetéket. Megállapítja, hogy 42 100 (negyvenkétezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A felperes 2014. július 18. és 2015. március 18. között előzetes letartóztatás, 2015. március 18. és 2015. április 12. között pedig elzárás folytán az alperesnél tartózkodott. Ennek során 263 napot olyan zárkában töltött, ahol az egy főre eső mozgástér nem érte el a 4 négyzetmétert: az hosszabb időszakon át 1,5 négyzetméter alatt volt, s csupán 20 napig volt 2 négyzetméter felett. A zárka létszáma a fogva tartás túlnyomó része alatt 16-20 fő volt.
- [2] A felperes a módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 604 900 Ft sérelemdíj és járulécai megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az alperes nem biztosított számára megfelelő mozgástérrel, így embertelen és megalázó bánásmódnak tette ki őt, amellyel megsértette az emberi méltóságát.
- [3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta annak jogalapját és összegaszerűségét is.

- [4] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 526 000 Ft-ot, annak 2014. december 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 156 600 Ft perköltséget. Az ezt meghaladó keresetet elutasította, és megállapította, hogy a felperes köteles megfizetni az államnak - külön felhívásra - 4700 Ft meg nem fizetett kereseti illetéket, 31 600 Ft meg nem fizetett kereseti illetéket pedig az állam visel.
- [5] A határozatának fellebbezéssel érintett részét azzal indokolta, hogy az Alaptörvény III. cikkének (1) bekezdése, továbbá az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 3. cikke értelmében senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni. Utalt arra is, hogy az Európa Tanács Kínzást és az Embertelen vagy Megalázó Bánásmódot vagy Büntetést Megelőzni Hivatott Európai Bizottsága (CPT) által a fogvatartottak számára meghatározott legkisebb mozgástér négy négyzetméter.
- [6] Megállapította, hogy a felperes a 2014. július 18. és 2014. december 31. közötti fogva tartása során az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 239. §-ának (1) bekezdése alapján lehetőség szerint négy négyzetméter, a 2015. január 1. és 2015. április 12. közötti fogva tartása során pedig a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbíróság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 121. §-ának (1) bekezdése alapján legalább három négyzetméter mozgástérre volt jogosult. Az alperes azonban a keresetlevélhez mellékelt kimutatás szerint 263 napig nem biztosított a felperes részére ennyi mozgástérrel, amellyel embertelen, megalázó bánásmódnak tette ki őt, így megsértette az emberi méltóságát.
- [7] Ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. §-a alapján sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, amely alól a felróhatóságának hiányára hivatkozással sem mentesülhetett. A Kúria által irányított bírói gyakorlat szerint ugyanis a büntetés-végrehajtási intézmény feladata a fogvatartottak megfelelő elhelyezése, ennek körében a minimális mozgástér biztosítása. Amennyiben ennek nem tesz eleget, felróható magatartást tanúsít, amelyet nem érint a befogadási kötelezettsége (Kúria Pfv.IV.21.344/2015/6., Pfv.IV.21.654/2015/11.). Nem adott alapot a mentesülésre az sem, hogy az alperesnek a perrel érintett időszak egy részében csak „lehetőség szerint” és nem kötelezően kellett biztosítania a négy négyzetméternyi mozgástérrel. Az Alkotmánybíróság 32/2014. (XI.3.) AB határozatában éppen azért semmisítette meg ezt a rendelkezést, mert az embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmából az az absztrakt követelmény vezethető le, hogy a többszemélyes zárában fogvatartott részére biztosított mozgástérnek minden esetben el kell érnie azt a minimális mértéket, amely biztosítja az emberi méltóság sérelme nélküli elhelyezést. Enélkül ugyanis olyan túlsúlyfoltosság jön létre, amely megakadályozza az emberhez méltó, és őket adottságaiktól függetlenül megillető bánásmódot. Akár lehetőségként, akár kötelező jelleggel írja tehát elő a jogszabály a minimális mozgástér mértékét, ha az egy fogvatartottra jutó négyzetméter ténylegesen ez alatt van, az tényszerűen embertelen bánásmódnak, emberi méltóságot sértő elhelyezésnek minősül.
- [8] Az alperes sérelemdíj fizetési kötelezettségét nem érintette a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) 2017. január 1. napján hatályba lépett 10/A. §-a sem, azt ugyanis jelen perben a Bvtv. 436. §-ának (10) bekezdése értelmében nem lehetett alkalmazni, hiszen a felperes 2015. április 12-én, azaz több mint egy évvel a 10/A. § hatályba lépése előtt szabadult, az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) előtt pedig nem tett panaszt. Ezért a nem megfelelő elhelyezésből eredő igényeit nem a

Bvtv. szerinti kártalanítási eljárás útján, hanem közvetlenül polgári perben érvényesíthette.

- [9] A sérelemdíj összegszerűségének megállapítása során figyelembe vette, hogy az alperest befogadási kötelezettség terhelte, ezért a felróhatósága kismértékű volt. A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266. §-ának (2) bekezdése alapján azonban - köztudomású tényként - azt is értékelte, hogy az előírtnál kisebb mozgástér növeli a fogva tartással egyébként is együttjáró hátrányokat. E körben pedig jelentőséggel bírt az a tény, hogy a fogva tartás túlnyomó részében a felperes számára biztosított mozgástér az előírt mérték felét sem érte el, sőt: az hosszabb időn át 1,5 négyzetméter alatt volt. Ugyancsak jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes az előzetes letartóztatását mindvégig olyan zárkában töltötte, ahol nemcsak hogy nem jutott minimális mozgástér egy főre, de a létszám meghaladta a 10 főt, hosszabb időn át elérte a 20 főt. A nagy létszámú zárkában pedig nemcsak a szűkös terület, hanem a sok zárkatárshoz való alkalmazkodás szüksége is hátrányként jelentkezhetett. Ezeket mérlegelve az alperest a Ptk. 2:52. §-ának (1) bekezdés alapján napi 2000 Ft, azaz 526 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte azzal, hogy ezen összeg után a Ptk. 6:48. §-ának (1) bekezdése alapján késedelmi kamatot is köteles fizetni.
- [10] A Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján a túlnyomórészt pervesztes alperest kötelezte a felperes jogi képviselőjével felmerült, és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 2. §-ának (1) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíj pervesztességére eső részének a megfizetésére.
- [11] Az alperes a fellebbezésében arra kérte az ítéletábrát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, és elsődlegesen a felperes keresetét teljesen utasítsa el, másodlagosan pedig a megítélt sérelemdíjat és perköltséget szállítsa le.
- [12] Az elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy nem terheli őt felróhatóság, hiszen befogadási kötelezettsége volt, így a felperest ért személyiségi jogi sérelmet nem háríthatta el. Kérte azt is figyelembe venni, hogy a jogszabályban írt mozgásteret csak „lehetőség szerint” kellett biztosítania, amely a fogva tartás egy része alatt akkor is hatályban volt, ha e rendelkezést az Alkotmánybíróság utóbb megsemmisítette. Kifejtette, mindezekre tekintettel a korábbi bírói gyakorlat a büntetés-végrehajtási intézetek felróhatóságának hiányát állapította meg, az újabb bírói gyakorlat pedig nem adott észszerű magyarázatot arra, hogy ezt az álláspontot - ugyanolyan jogszabályi környezet mellett - miért változtatta meg.
- [13] A másodlagos fellebbezési kérelme kapcsán arra hivatkozott, hogy a jogalkotó a Bvtv. 10/A. §-ában iránymutatást adott a bíróságok részére, hiszen a megítélhető sérelemdíj mértékét 1200-1600 Ft/nap összegben határozta meg. Mindezt jelen perben is figyelembe kell venni, ugyanis a Bvtv. 10/A. §-a alapján kártalanított fogvatartottakhoz képest nem kerülhetnek előnyösebb helyzetbe azok, akik - ugyanezen sérelmek miatt - bíróságtól kapnak sérelemdíjat. Erre tekintettel indokolt az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj leszállítása oly módon, hogy annak összege igazodjon a Bvtv. 10/A. §-ához. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság túlzottan magas jogi képviselői díjat állapított meg, így ennek a mérséklését is kérte.
- [14] A felperes csatlakozó fellebbezése arra irányult, hogy az ítéletábra részben változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget emelje fel 234 000 Ft-ra. Úgy érvelt, hogy a közte és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződés szerint az elsőfokú bíróság által elszámolt 180 000 Ft-on felül tárgyalásonként további 55 000 Ft, azaz mindösszesen 290 000 Ft megbízási díjat fizetett az ügyvédjének. Mivel 87%-ban pernyertes lett, 234 000 Ft jogi képviselői munkadíjra jogosult, amelynek mérséklésére nem volt indok, erre az alacsony perérték sem szolgálhat alapul.

- [15] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.
- [16] Az alperes nem terjesztett elő csatlakozó fellebbezési ellenkérelmet.
- [17] Az ítélet tábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért - fellebbezés hiányában - nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének keresetet elutasító részét, és csupán abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben írt okokból van-e helye a sérelemdíj iránti kereset elutasításának vagy a megítélt sérelemdíj és perköltség leszállításának, továbbá a csatlakozó fellebbezésben írt okból indokolt-e a megítélt perköltség felemelése. Ennek eredményeként megállapította, hogy a fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés is alaptalan.
- [18] Az alperes a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének c) és d) pontjai alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálatát, amely alapján az ítélet tábla nem vizsgálhatta felül az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást, hanem csupán arra szerzett jogot, hogy a megállapított tényekből eltérő jogi következtetést vonhasson le, azokat eltérően minősíthesse, továbbá jogszabálysértés hiányában is felülmérlegelhesse az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését. Mindezekre azonban nem volt lehetőség, hiszen az elsőfokú bíróság - mind a sérelemdíj jogalapja, mind pedig annak összegszerűsége körében - helyesen minősítette az általa megállapított tényeket, továbbá azokból - logikus és okszerű mérlegelés alapján - helytálló jogi következtetésre jutott, ezért az ítélet tábla nem látott indokot a felülmérlegelésre. Épp ellenkezőleg: ebben a körben maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokolásával is, amelyet nem kíván megismételni, hanem - a fellebbezés tükrében - csupán az alábbiakat emeli ki.
- [19] Az elsőfokú bíróság - az Alkotmánybíróság 32/2014. (XI.3.) AB határozatát idézve - helyesen állapította meg, hogy az embertelen vagy megalázó bánásmód tilalmából az az absztrakt követelmény vezethető le, hogy a többszemélyes zárkában fogvatartott részére biztosított mozgástérnek minden esetben el kell érnie azt a minimális mértéket, amely biztosítja az emberi méltóság sérelme nélküli elhelyezést. Akár lehetőségként, akár kötelező jelleggel írja tehát elő a jogszabály a minimális mozgástér mértékét, ha az egy fogvatartottra jutó négyzetméter ténylegesen ez alatt van, az tényszerűen embertelen bánásmódnak, emberi méltóságot sértő elhelyezésnek minősül. Ahogy arra a Kúria a BH2016.240. szám alatt közzétett eseti döntése indokolásának 24. pontjában maga is rámutatott: „téves az az álláspont, mely szerint a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet csupán lehetőségként határozta meg a mozgástér nagyságát, az nem jelentett kötelezettséget a büntetés-végrehajtási intézet számára. A szabadságvesztés-büntetés végrehajtása nem érintheti, nem sértheti a fogvatartott alapvető szabadságjogait, emberi méltóságát, az emberséges bánásmódhoz való jogát. A többszemélyes zárkákban a megfelelő, egy főre jutó mozgástér biztosításának elmaradása embertelen, megalázó bánásmódot jelent.” Erre tekintettel az alperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy a perrel érintett időszak egy részében azért nincs sérelemdíj fizetési kötelezettsége, mert a jogszabály csak „lehetőség szerint” kötelezte őt megfelelő mozgástér biztosítására.
- [20] Nem volt alapos az alperes azon érvelése sem, amely szerint a befogadási kötelezettsége folytán hiányzik a felróhatósága, így nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ahogy azt a Kúria a BH2016.240. szám alatt közzétett eseti döntése indokolásának 32. pontjában kifejtette: „amennyiben a büntetés-végrehajtási intézet a 6/1996. (VII. 12.) IM rendeletben meghatározott, a fogva tartás

során irányadó kötelezettségét nem teljesíti, azzal felróható magatartást tanúsít. A büntetés-végrehajtási intézményben az alperes kötelezettsége a jogszabályok betartása, a fogvatartott megfelelő elhelyezéséről való gondoskodás, ezért a felperest az intézményben ért sérelem miatt kártérítési felelősséggel tartozik." Ezért az alperes a befogadási kötelezettségére hivatkozással sem mentesülhetett a sérelemdíj fizetési kötelezettsége alól.

- [21] Nem volt alapos az alperes másodlagos fellebbezési kérelme sem. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott: a per során nem lehetett alkalmazni a Bvtv. 10/A. §-át, a felperes ugyanis a Bvtv. 436. §-ának (10) bekezdése alapján az őt ért sérelmek miatt nem kártalanítást, hanem - polgári eljárásban - sérelemdíjat követelhetett. A sérelemdíj mértékét pedig a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése alapján az eset körülményeire - különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására - tekintettel, egy összegben kellett meghatározni. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróságnak - ezen körülmények mellett - nem kellett figyelembe vennie olyan jogszabályi rendelkezéseket, amelyeket a jogvitában amúgy sem lehetett alkalmazni (Győri Ítéltábla Pf.V.20.131/2018/3-I., Kúria Pfv.IV.21.502/2018/5.). Ezért az alperes a Bvtv. 10/A. §-ára hivatkozással alap nélkül kérte az elsőfokú bíróság által az eset összes releváns körülményének logikus és okszerű mérlegelése útján megállapított sérelemdíj leszállítását is.
- [22] Nem foghatott helyt a jogi képviselői munkadíj összegének leszállítása iránt benyújtott fellebbezési kérelem, és e munkadíj felemelése érdekében előterjesztett csatlakozó fellebbezés sem.
- [23] Az elsőfokú bíróság az R. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperes és az ügyvédje között létrejött megbízási szerződés alapulvételével állapította meg a felperest megillető jogi képviselői munkadíj összegét. Kétségtelen, hogy e szerződés szerint a felperes nemcsak 180 000 Ft, hanem tárgyalásonként további 55 000 Ft díj megfizetését vállalta, amely - a két elsőfokú tárgyalási napra figyelemmel - mindösszesen 290 000 Ft-nak felel meg. E díjazás azonban nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ezért azt az R. 2. §-ának (2) bekezdése alapján mérsékelni kellett.
- [24] Az ítéltábla azzal egészíti ki az elsőfokú bíróság - e körben hiányos - ítéletét, hogy a felperes jogi képviselője írásban csupán két érdemi nyilatkozatot nyújtott be: egy hosszabb tartamú keresetlevelet és egy közepes tartamú válasziratot. Noha ezen felül - külön bírói felhívás nélkül - két írásbeli beadványt is előterjesztett: a 9. és a 16. sorszámú előkészítő iratokat, ezek hatálytalanok voltak (Pp. 203. §-ának (1) bekezdése), így azokat a jogi képviselői munkadíj körében sem lehetett figyelembe venni. Emellett a felperes ügyvédje csupán egy költségjegyzéket (14. sorszámú beadvány), és egy helyettesítési meghatalmazást csatolt (15. sorszámú beadvány) amely érdemi ügyvédi tevékenységként nem számolható el. Kétségtelen, hogy az írásbeli jogi képviselői munka mellett a felperes ügyvédje - egy alkalommal személyesen, egyszer pedig helyettese útján - megjelent a perben megtartott két tárgyalási napon is, ekkor azonban jelentős ügyvédi munka kifejtésére nem került sor, hiszen az első tárgyalás egy óra, a második tárgyalás pedig 13 perc után véget ért, a felperes jogi képviselője pedig csupán a keresetet és a korábbi nyilatkozatait pontosította.
- [25] Ezen jogi képviselői tevékenység ellenértékéként tehát az elsőfokú bíróság által alapul vett 180 000 Ft-nál magasabb ügyvédi munkadíj nem számolható el, ugyanakkor e díjazás további leszállítása sem indokolt, hiszen az R. 2. §-ának (2) bekezdése szerint erre az alacsony perérték nem adott alapot, így mindezt csak az indokolhatta volna, ha a ténylegesen elvégzett munkához képest még az elsőfokú ítéletben megállapított díjazás is aránytalanul magas. Tekintve azonban, hogy a felperes jogi képviselője a keresetlevelet és válasziratot az irányadó hazai és nemzetközi bírói gyakorlatot

bemutatva, jó szakmai színvonalon szerkesztette meg, továbbá megfelelő módon gondoskodott az ügyfele tárgyaláson való képviseléről is, az ítéletábra további mérséklésre nem látott lehetőséget. Ezért az elsőfokú bíróság - a felperes 87%-os pernyertességére figyelemmel - helyesen állapította meg az őt megillető jogi képviselői munkadíj összegét 180 000 Ft x 0,87, azaz 156 600 Ft-ban.

- [26] Bár az alperes az elsőfokú eljárás során maga is számított fel jogi képviselői munkadíjból álló perköltséget, ennek összegét az elsőfokú bíróság - az alperes 13%-os pernyertességét figyelembe véve - nem számolta el. Mindezt azonban az alperes a fellebbezésében nem sérelmezte, így a fellebbezési kérelemhez kötött ítéletábra erre alapítva sem szállíhatta le a felperesnek járó elsőfokú perköltséget.
- [27] A kifejtett okok miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú ítéletben foglalt megállapító rendelkezés helyett a Pp. 101. §-ának (1) bekezdése alapján kifejezetten kötelezte a felperest az elsőfokú bíróság által meghatározott kereseti illetékrész állam részére történő megfizetésére.
- [28] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéletábra kötelezte őt a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése), amelynek összegét az R. 2. §-ának (2) bekezdése alapján - 90 000 Ft helyett - 50 000 Ft-ban határozta meg. Ez állt arányban ugyanis a felperes jogi képviselője által a fellebbezés kapcsán kifejtett ügyvédi tevékenységgel, hiszen e körben csupán egyetlen beadványt: a Pf. 3. sorszámú fellebbezési ellenkérelmet terjesztette elő, amelyben túlnyomórészt megismételte az elsőfokú eljárás során előadott nyilatkozatait. A fellebbezés kapcsán pervesztes, de személyes illetékmentes alperes helyett az állam viseli a le nem rótt fellebbezési illetéket (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, 14. §-a).
- [29] A csatlakozó fellebbezés szintén nem volt eredményes, azonban az e körben pernyertes alperes a másodfokú perköltségének felszámítása céljából nem nyújtott be költségjegyzéket, így ennek viseléséről az ítéletábrának nem kellett döntenie (Pp. 81. §-ának (1) és (5) bekezdései). A csatlakozó fellebbezés le nem rótt illetékét az e körben pervesztes felperes köteles az állam részére megfizetni (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, Pp. 83. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2020. március 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián sk.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő